

„Göngum burt og gjörum hið sama.“

„Það hleypir í mig hrolli að hugsa til þess“, sagði Bannihan. „Það virðist vera nóg fyrir nann einann að vera sí og æ á hausnum, útlendingur í okunnu landi, en þegar maður er giftur þá dregur maður þó æfinlega dilk á eftir sér, og „samt er meira í vandum“ eins og stendur í kvæðinu. Í þessari hjúskapar-Paradís, sem er hér í Utah, vex fjölskyldan eins ört og einingarnar í margföldunartöflunni, og svo þegar maður deyr, þá eftirskilur maður ekkert til að skifta milli erfingjarra og lögmannsins. Það er þetta, og umhugsunin um þetta, sem hleypir í mig hrolli og kemur mér til að hika.“

„Raggeit!“ hvæsti Johnson, um leið og hann snaraðist út úr tjaldinu.

Þegar þeir Botts og Bannihan voru orðnir einir aftur, fóru þeir að skemta sér við það að hlakka til morgundagsins, sem var fiskdagur, og eini dagurinn milli þeirra og Laugardagsins—hjúskapardagsins—sem átti að fela örlög þeirra þrenninganna í skauti sínu.

Á sínum tíma rann hann líka upp sá dýrðlegi Laugardagur og á hánóni stóðu þeir allir við altarið í hinni heilögu Tjaldbúð, hver hjá sinni forlagadís.

Botts náði sér í gróflega fjöruga brúði frá búgarði nokkrum þar í nánd, en Bannihan fékk sér glóhærða gyðju þar ofan úr dölunum. Hún hafði einhverntíma verið krýnd fyrir Maídrotningu í Provo, og afleiðingarnar af því höfðu orðið þær, að síðan hafði litla höfuðið hennar ætíð snúið að „leikpallinum.“

Af því hún var hjálparþurfi og heimilislaus, eins og Bannihan, hafði hún tekið honum til vonar og vara, og þau byrjuðu nú að styðja sig hvort við annað.

Auðvitað sá Bannihan það að sér var ekki til setunnar boðið eftir að hann var nýgiftur, því ekki vildi hann láta „litla sólargeislann“ sinn svelta. Það var verið að byggja musteri þar um þessar mundir og hann gat fengið atvinnu við að keyra skjöldóttan uxa, sem var látinn draga grjótsleða, og þá vinnu tók hann. En þegar „Maídrotningin“ hans sá hann röltu á eftir uxanum þá fyrst blöskraði henni. Henni fannst það ekki